

Vint-i-quatre vaixells

Alfonso Alonso-Barcón

La dada ha transcendit d'una manera excessivament resumida: en els últims divuit mesos, vint-i-quatre vaixells de bandera espanyola han estat abandonats pels armadors en ports de tot el món. Segur que hi ha algun país amb una flota mercant inferior a les vint-i-quatre unitats. Vint-i-quatre vaixells, que deuen ser més aviat menuts i que es mostraran, algunes vegades, amb aquell orgull llampant tan propi dels qui es fan a mar acabats de pintar. ¿Quants n'haurem vist? Perquè n'hi ha molts així. Les seues banderes ens resulten estranyes, però només són noves. Acabades d'inventar per pobles riberencs dels mars més grans del món, que quasi no havien pogut solcar per ells mateixos fins ara. Pobles que acaben d'estrenar, també, la condició de navegants d'altura, encara que la mar és, en la seua vida, una presència tan estimada i tan vella com la mateixa terra ferma.

A la primera oportunitat, han après a combinar la màgia del cel amb l'electrònica, per tal de poder arribar a la ribera més llunyana; i han adquirit vaixells. I saben ja, fins al més lleu dels matisos, què signifiquen un nom i un port de matrícula individualitzats en una nau ben cuidada, neta i veloç, amb la mar davant. Una nau que els semblava inconcebible abandonar.

I és que ha de ser terrible la vergonya de l'abandó en port estrany, perquè això inclou la negació de la mar: un armador insolvent, amb molt curta o nul·la trajectòria en el negoci marítim; un pressupost de construcció inflat i de tercera categoria; un vaixell de qualitat consegüentment baixa, relegat quasi sempre a nòlits residuals i problemàtics, precari navegant des del principi, el final del qual és el rebuig per part del navilier en un port llunyà, que sovint resulta ser exòtic. I una tripulació abandonada, burlada, privada invariablement d'allò més elemental i obligada, per la força de la deslleialtat, a romandre durant setmanes o mesos en el mateix lloc, amb el ritme dels dies i les nits capgirat, a bord d'una nau que es deteriora, on tot acaba per aturar-se quan els motors auxiliars acaben la darrera gota

de gas-oil i la gent s'escampa pel port.

No és tremendisme, només l'assossegada descripció dels vergonyosos extrems a què ens duu el nostre secular oblit de la mar. ¿És realment necessària una advertència

solvència dels quals segons sembla no hi havia cap dubte quan els van concedir els crèdits oficials per a la construcció d'aquests vaixells.

Ací, com sempre en açò, s'han fet una volta més les coses al revés que en totes parts, i, encara pitjor, ni tan

Un vaixell abandonat és molt més que una pèrdua econòmica

/ Arxiv

als profans sobre la improbabilitat que aquesta mateixa sort amenace un vaixell de qualsevol dels nostres veïns?

Cuidar l'univers dels vaixells no té, tanmateix, res de meritori. Només és producte de la simple i natural atenció a la mar, pròpia dels pobles riberencs. Doncs bé, ¿cap imaginar un desastre superior que l'abandó de la mar per part d'una terra amb una gent de mar que van contribuir, decidivament, a mesurar el món i a incloure'l en els mapes? Més que un contrasentit, sembla una maledicció, però aquest és el nostre cas; fins al punt que ningú no s'enrojola quan arriba a l'opinió pública la notícia que, en el lapse d'any i mig, tot un estol de banderes i tripulacions espanyoles ha estat abandonat, en ports estrangers, per armadors sobre la

sols a costa de sacrificar la credibilitat de l'estol, ha estat possible salvar les drassanes.

¿El resultat? Ben a la vista: d'una banda, sobren graus, mentre que, de l'altra, molts mariners consideren que allò que menys importa és arribar a port, ja que s'ha fet bastant més difícil eixir-ne. I aquest és un altre aspecte de la negació de la mar, que també ens contamina. Vint-i-quatre vaixells abandonats constitueixen l'obligada referència d'una frustració col·lectiva molt difícil de vèncer. I, tanmateix, és altament probable que el vent hi entre, i la nostra petita paraula sobre l'esdeveniment marítim s'alimente d'un altre tipus de fets, perquè la mar és un món cabut que acaba sempre per obrir-se pas, a despit dels pobles que no se n'ocupen.